

## בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 3885/98

|                                                                                                                                                                           |                                                 |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------|
| כבוד המשנה לנשיא ש' לוין<br>כבוד השופט א' ריבלין<br>כבוד השופטת מ' נאור                                                                                                   | בפני:                                           |
| יהושע בן ציון                                                                                                                                                             | המערער:                                         |
| נ ג ד                                                                                                                                                                     |                                                 |
| 1. בנק ארץ ישראל בריטניה בע"מ (בפירוק)<br>2. הכנס הרשמי - בתפקידו כנאמן על נכסי<br>החייב יהושע בן ציון<br>3. הכנס הרשמי<br>4. מירון-בן ציון-פריבס - ע"ד<br>5. מדינת ישראל | המשיבים:<br><br>משיב פורמלי:                    |
| <b>ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי<br/>בתל-אביב-יפו מיום 12.5.98 בה"מ 2084/97<br/>שניתן על ידי כבוד השופטת ו' אלשיך</b>                                             |                                                 |
| כ"ח אלול תשס"א (16.9.2001)                                                                                                                                                | תאריך הישיבה:                                   |
| בעצמו<br>עו"ד ערן ספיר<br>עו"ד לבונה קורן                                                                                                                                 | בשם המערער:<br>בשם המשיב 1:<br>בשם המשיבים 2-3: |

## פסק-דין

1. הליכי פשיטת רגל נפתחו נגד המערער כבר בשנת 1976; בגדרם הוגשו לנאמנים תביעות חוב, בין השאר, בגין כספים שנגנבו על ידו לפי האמור בע"פ 175/75-173 פ"ד (ל)1 119 ובגין קנס שבתשלומו חוייב; משאושרו תביעות החוב ראה המערער, כחייב, להשיג על האישור לפני בית המשפט המחוזי; ובע"א 173/84 פ"ד (ל)3 757 נקבע שיש לו מעמד לעשות כן בעיקר נוכח האפשרות - שמא נוכח טענותיו הוא יהיה זכאי לקבל הפטר או להציע פשרה או הסדר בתנאים שייטיבו את מצבו לעומת המצב שהיה קיים אלמלא נתקבלו טענותיו. טענות אלה הועלו בשלבים לפני בית המשפט המחוזי לפי הסדר דיוני ובית המשפט המחוזי דחה את כולן; בשלב האחרון נדחתה בקשתו של המערער לגילוי מסמכים ונוכח החלטה זו הודיע המערער שאינו מביא ראיות. נוכח עמדה זו דחה בית המשפט המחוזי בפסק דין מיום 12.5.98 את ערעורו של המערער. מכאן הערעור שלפנינו שבו השיג המערער הן על התוצאה הסופית של פסק הדין והן על החלטות הביניים שקדמו לו.
2. עיינו בטענותיו בכתב של פרקליט המערער ושמענו השלמת טענות קצרה מפי המערער עצמו והגענו לכלל מסקנה שאין כל עילה לסתור את מסקנותיו של בית המשפט המחוזי בכל שלבי הדיון. כמו שנקבע בע"א 173/84 האינטרס של המערער הוא מוגבל ובגדרו אין אנו סבורים שהוא הצביע על קיומה של עילה כל שהיא

להתערב בהחלטות השונות שניתנו בעניינו. אנו דוחים איפוא את מרבית טענותיו על יסוד תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984.

3. ראוי לציין שאפילו טעה בית המשפט המחוזי בהחלטתו לדחות את הבקשה לגילוי מסמכים מחמת שיהיו (כפי שאנו נוטים לחשוב), אין אנו סבורים שהאינטרס המוגבל של המערער הצדיק מתן צו כזה; ומכל מקום - אפילו היה בטענותיו של המערער קורטוב של ממש, יכול היה לנסות להוכיח את טענותיו על ידי העדת הנאמן ואחרים, אך הוא לא ניצל הזדמנות זו. אנו סבורים שבדין דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. אנו מאשרים את קביעת בית המשפט שהמערער לא יוכל להיבנות מהתשלומים ששולמו על ידי הבנקים השווייצריים לאחר אישור תביעת החוב; ומה גם שהנאמן אישר לפנינו שסכומים אלה נוכו מסכום החוב. גם לא מצאנו ממש בטענה שיש מקום להקטין את חובו של המערער בכספים שנגבו מנכסי קבוצת ויליאמס, שלפי הצהרת הנאמן לא היה בהם כדי לכסות את החוב אילו היו רלבנטיים לענין זה, ומכל מקום החובה לתשלומם נבעה מחיובם הנפרד של יחידי קבוצה זו לבנק. יתירה מזו: הנאמן הדגיש לפנינו - וטענתו מקובלת עלינו, שמכל מקום המערער לא פרע את הקנס, שלפי פסק הדין הפלילי אמור היה להגבות בדרך אזרחית; וטענתו של המערער שעל ידי גילוי המסמכים המבוקש על ידו הוא היה מוכיח שהקנס שולם ושבקופת הנאמן מצויים כספים המספיקים לכך אינה אלא טענה בעלמא.

הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ח אלול תשס"א (16.9.2001).

**ש ו פ ט**

**ש ו פ ט**

**המשנה לנשיא**

העתק מתאים למקור B06.98038850  
נוסח זה כפוף לשינויי עריכה טרם פרסומו  
בקובץ פסקי הדין של בית המשפט העליון בישראל.  
שמריהו כהן - מזכיר ראשי  
בבית המשפט העליון פועל מרכז מידע, טל' 02-6750444